



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. D.**
státní příslušnost Ukrajina
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2021 č. j. OAM-174/LE-VL12-VL15-
PS-2021, o zajištění

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb.,

o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 1. 4. 2022. Žalobce namítal, že v jeho případě mělo být uplatněno zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. a), b) zákona o azylu, tedy povinnost zdržovat se v pobytovém středisku anebo povinnost osobně se hlásit Ministerstvu vnitra ČR ve stanovené době. Žalovanému vytkl, že v napadeném rozhodnutí neuvedl, čím přesně by byl průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany narušen, zvláště pokud by byl společně se svou rodinou na konkrétní adrese. Poukázal na to, že již Policii ČR sdělil, že na území ČR pobývá ve společné domácnosti se svou matkou a nevlastním otcem. Nelze také opomenout jeho nízký věk blízký věku nezletilého, k čemuž měl správní orgán rovněž přihlédnout, ovšem neučinil tak a zajistil jej na dobu 108 dnů. Navíc správní orgán přejal pouze závěry Policie ČR a nikterak nezohlednil jeho rodinné vazby a možnost být na adrese rodičů a hlásit se u žalovaného pravidelně. Namítal rovněž, že na území ČR nepáchal žádnou trestnou činnost, byl zde „pouze“ nějakou dobu nelegálně. Kvůli tomu jej ovšem nelze automaticky odsuzovat jako osobu, která nerespektuje právní řád, neboť společenská škodlivost takového jednání je velmi nízká a měla by být zohledněna, neboť nebyl nikterak narušen veřejný pořádek, ani nebyly ohroženy jakékoliv individuální či společenské zájmy. Proto nelze připustit argumentaci žalovaného, který dospěl k závěru, že má za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Na druhou stranu žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatuje, že nemůže vyloučit, že bude vyřizovat žádost o mezinárodní ochranu standardně, tj. nikoliv pouze jako zjevně nedůvodnou žádost s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění. Žalobce dále namítal, že neexistuje jakákoliv povinnost o mezinárodní ochranu žádat okamžitě při vstupu do České republiky. Žádost může být podána fakticky kdykoliv, pokud objektivně existují důvody pro její podání, tedy i v zařízení pro zajištění cizinců. Nemůže tak být v podstatě trestán za to, že žádost podal „opožděně“, ačkoliv žádný právní předpis nestanovuje konkrétní dobu, kdy má být žádost o mezinárodní ochranu podána. Další námitka žalobce směřovala k délce zajištění, která je dle jeho názoru nepřiměřená a znamenala by, že by nemohl být několik měsíců v osobním kontaktu se svou rodinou, což nelze považovat za přiměřenou délku zajištění. Navíc by tím byla omezena periodicita přezkumu zajištění v rozumných intervalech. Žalobce současně vyslovil domněnku, že i ust. § 46a odst. 10 zákona o azylu zamezuje zajištěnému cizinci v přístupu k efektivnímu soudnímu přezkumu v rozumných intervalech a je třeba nastalou situaci řešit tak, že správní orgán bude ukládat rozhodnutí o zajištění na intervaly podstatně kratší, než je 108 dnů, např. maximálně 30 dnů. Nic přitom správnímu orgánu nebrání při splnění zákonných podmínek takové zajištění následně prodloužit. Zároveň však bude pro cizince dosažena možnost nechat pravidelně přezkoumat své zajištění soudem. Stanovením délky zajištění na 108 dnů jej správní orgán zbavil práva na soudní přezkum zajištění v rozumných intervalech.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. V napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR a dospěl k závěru, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47

zákona o azylu. Jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, z nichž vycházel, nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem změnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Rovněž délka zajištění je přiměřená.

3. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 7. 12. 2021 č. j. KRPA-324740-13/ČJ-2021-000022-ZZC byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů, za účelem realizace správního vyhoštění. Dne 12. 7. 2021 pod č. j. KRPA-178675/ČJ-2021-000022-SV bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a to na dobu 1 roku. Rozhodnutí nabylo právní moci 23. 7. 2021. Poté byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů od právní moci rozhodnutí. Dne 12. 8. 2021 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 10. 2021 č. j. OAM-595/ZA-ZA11-K11-2021 žádost žalobce zamítl podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů jako zjevně nedůvodnou. Rozhodnutí nabylo právní moci 4. 11. 2021. Ze spisu se dále podává, že žalobce svou povinnost opustit území do 30 dnů, tedy do 4. 12. 2021 nesplnil. Dne 12. 12. 2021 podal žalobce další žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Ze správního spisu se rovněž podává, že v průběhu správního řízení o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění žalobce kromě jiného sdělil, že v České republice pobývá od roku 2014, je svobodný, bezdětný. O tom, že na území České republiky pobývá neoprávněně, si je vědom. Z území České republiky se nikdy nesnažil vycestovat. Žije zde po celou dobu u matky a nevlastního otce. Nepracuje, nemá zde sjednáno žádné zdravotní pojištění a je bez finančních prostředků. Věděl o tom, že 7. 12. 2021 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, avšak nevycestoval. Podal si žádost o udělení mezinárodní ochrany. O řízení se nezajímal. Žalobce na dotazy ohledně jeho případného návratu na Ukrajinu a s ním souvisejících možných překážek k vycestování či hrozeb, které by mu mohly v návratu bránit, odmítl odpovídat.
5. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 14. 12. 2021 č. j. OAM-174/LE-VL12-VL15-PS-2021 rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 1. 4. 2022. Žalovaný vyšel z výše uvedených zjištění a odkazem na ust. § 46a odst. 1, 3, 4 a 5 zákona o azylu dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal na území České republiky dne 12. 12. 2021 pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Žalobci bylo opakovaně nařízeno opustit území ČR, avšak nikdy takto neučinil, a to i přes skutečnost, že mu bylo uloženo správní vyhoštění. O udělení mezinárodní ochrany opakovaně požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění. Dle žalovaného z výpovědi žalobce v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo

v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením. Z jednání žalobce je zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podává vždy pouze ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se stala reálnou. Pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám by, aniž mu v tom cokoli bránilo, tento krok nikdy neučinil. Podání v pořadí již druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti. Nesdělil ani žádné objektivní překážky vycestování do vlasti. Dle žalovaného z postupu žalobce je zároveň zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Žalovaný se dále v souladu s ust. § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval maximální délkou, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Konstatoval, že přestože považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany za účelové, s ohledem na znění zákona o azylu nebude na žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce aplikovat ust. § 16 zákona o azylu, týkající se žádostí zjevně nedůvodných, konkrétně § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že dle tohoto zákonného ustanovení totiž lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou jediné v případě, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Současně odkázal na judikaturu soudů, dle níž by mohla být žádost zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu výhradně tehdy, pokud žadatel jako jediný důvod své žádosti uvedl právě snahu vyhnout se realizaci vyhoštění, vydání nebo předání či je zdržet. Vzhledem k tomu, že žalobce může ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvést i jiné důvody, nelze dle žalovaného v tuto chvíli vyloučit, že jeho žádost bude nezbytné posuzovat standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Zároveň však lze v případě žalobce předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dnů, tedy přibližně v polovině standardní zákonem stanovené 6 měsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že případná podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit tuto dobu o dalších 15 dnů na podání případné žaloby. Společně s 5 denní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů v rámci soudního řízení, pak činí celková maximální lhůta pro zajištění žalobce v současné době 110 dnů. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců do 1. 4. 2022.

6. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
7. Podle ust. 47 odst. 2 téhož zákona, ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a

odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

8. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
9. Krajský soud k námitkám žalobce předesílá, že rozhodnutí o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany je podle § 46a odst. 6 zákona o azylu prvním úkonem v řízení a podle § 46a odst. 4 téhož zákona musí žalovaný tento úkon učinit poměrně v krátké lhůtě 5 dnů, a to včetně doručení rozhodnutí žadateli. Žalovaný proto při vydání rozhodnutí o zajištění vychází především z dostupných informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR. V tomto postupu neshledal pochybení ani Nejvyšší správní soud, jak plyne z jeho rozsudku z 5. 3. 2014 č. j. 3 Azs 24/2013-42, za předpokladu, že převzatá skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci daného důvodu k zajištění. Námitka žalobce, že správní orgán pouze přejal závěry policie, není s ohledem na výše uvedené, důvodná. Je rovněž třeba poznamenat také to, že žalovaný pro účely rozhodnutí o zajištění kromě toho zohlednil i okolnosti, za kterých žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Svá zjištění a závěry z nich plynoucí uvedl detailně v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které soud shledal dostatečným a vyhovujícím nároku § 68 odst. 3 správního řádu.
10. Soud dále zastává názor, že se v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný v dostatečné míře vypořádal i s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a sdílí jeho závěry, že o neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen nerespektování právního řádu České republiky (žalobce pobýval na území ČR bez jakéhokoli oprávnění k pobytu, v rozporu s uloženým správním vyhoštěním), ale také jeho zcela účelové jednání spočívající v tom, že mezinárodní ochrany se začal domáhat opětovně až po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným, ač měl k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany před svým zajištěním dostatek času. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky k vycestování do vlasti. Přesto požádal o udělení mezinárodní ochrany, a to nikoliv bezprostředně poté, kdy k tomu měl příležitost, ač mu v tom nic nebránilo, ale teprve po svém zajištění za účelem realizace uloženého správního vyhoštění. Jeho jednání tak svědčí o vědomém nerespektování právních norem a účelovosti, přičemž nelze rozumně předpokládat, že by své jednání náhle změnil a respektoval uložená zvláštní opatření. Soud má za nesporné, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v návaznosti na své zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. S ohledem na skutková zjištění žalovaného se soud ztotožňuje s jeho názorem, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce podal tuto žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
11. Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, kdy by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (viz rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48). Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného

rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření. Krajský soud přisvědčil v otázce neaplikace zvláštních opatření závěrům žalovaného, který opřel své rozhodnutí o to, že žalobce se na území ČR nacházel nelegálně. V rozhodnutí také zdůraznil, že z jednání žalobce a okolností případu je zřejmé, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo účelové. Žalobce neoznačil žádnou překážku, která by mu v návratu do vlasti bránila. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak zřejmé, že důvodem, pro který žalovaný dospěl k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření, bylo nerespektování právního řádu a účelovost žalobcova jednání. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 420/2018-32, č. j. 7 Azs 41/2019-24. Soud má za to, že žalovaný se možností aplikace zvláštních opatření zabýval v komplexním pojetí individuální situace žalobce a své závěry dostatečně odůvodnil. Žalovaný se dle názoru soudu vypořádal řádně se všemi klíčovými individuálními okolnostmi jeho případu. Dle názoru soudu zajištění žalobce není v rozporu ani se Směrnicí UNHCR o zajištění, neboť není svévolné a před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny potenciální alternativy k zajištění. Závěry žalovaného nejsou ani v rozporu s článkem 15 preambule Směrnice č. 2013/33, EU. Žalovaný vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu.

12. Soud nesdílí ani výhrady žalobce ohledně stanovení doby zajištění. Žalovaný postupoval v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu, své úvahy řádně a přezkoumatelně odůvodnil. S těmito závěry se soud zcela ztotožňuje, proto v podrobnostech odkazuje na str. 4 -5 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný poukázal na konkrétní skutkové okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem dospěl k závěru o nutnosti povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximálně možné zákonné délce. Soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, odpovídá v konkrétním případě též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade článek 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Z ust. § 46a odst. 10 zákona o azylu vyplývá, že žalovaný po dobu trvání zajištění je povinen ze zákona zkoumat, zda důvody pro zajištění trvají. Také žadatel o azyl má právo o přezkum svého zajištění požádat, a to po uplynutí nejméně 1 měsíce od předání rozhodnutí o zajištění, příp. od nabytí právní moci rozsudku soudu potvrzujícího rozhodnutí ministerstva vnitra o tom, že důvody zajištění trvají. Nelze proto souhlasit s žalobní námitkou žalobce, že stanovení doby trvání zajištění v délce 108 dnů pro něho znamená omezení periodicity přezkumu zajištění v rozumných intervalech.
13. Co se týká možného zásahu do soukromého a rodinného života v řízení o zajištění podle § 46 zákona o azylu, odkazuje krajský soud na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 16/2016-32, č. j. 4 Azs 110/2019-32. Z judikatury vyplývá, že má-li cizinec v České republice rodinné příslušníky, neznamená to ještě nezbytně, že by zajištění nepřiměřeně zasahovalo do jeho soukromých a rodinných poměrů. Současně je třeba připomenout, že samotné zajištění neznamená úplnou ztrátu kontaktu s rodinnými příslušníky (viz rozsudek NSS č. j. 10 Azs 252/2017-89).
14. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav lze mít podle názoru soudu za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění Policie České republiky. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno podle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním

napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

15. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 19.01.2022

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně